

ŠKOLNÍ DUCH

Časopis žáků a učitelů České školy bez hranic v Paříži. Vychází od října 2013 v malém nákladu

Číslo 2

Duben 2014

Milí čtenáři,

přinášíme vám
aprílové vydání
školního časopisu,
v němž vám chceme
představit některé
naše práce z poslední
doby.

Můžete se těšit na
příběh třetáku
inspirovaný
ilustracemi,
dokončení pohádek ze
Slavnosti čtení či
originální pohádku O
perníkové chaloupce.
Šestáci a sedmáci
trénovali popisy, a
tak nabídneme popis
obrazu či popis
kuchyně. Nechybí ani
několik vtipných
ilustrací a na závěr
historická inspirace.

Přejeme vám zábavné
čtení!

Žáci a učitelky ČŠBH
Paříž

Obsah: hlavní rubriky

Hvězdy učitelského
nebe

Literární líheň

Básnické střevo

Historická inspirace

Ediční poznámka:

U všech textů přeepsaných
z rukopisů do
elektronické podoby je
zcela zachována původní
podoba. Jazyková
korektura je tedy
potlačena s cílem
zachování autenticity
autorských textů.

Psaní je zábava, napište krátký příběh

Zkuste to jako naši třetáci! Podívejte se na obrázky na následující straně a napište podle nich vlastní příběh. Pak si teprve přečtete, jak se úkolu zhostili malí spisovatelé. Ilustrace jsou z Logopedických pohádek, název příběhu je

Dominik detektivem

Nina Henry

Dominik spal pohodlně, ale probudil se. Venku něco slyšel. Šel ven a na zemi uviděl nějakou perinu. Byli to zloději. Dominik začal bouchat na bubnu a rodiče se probudili. Dominik šel ven s kytarkou a zloději už nebyli.

Anna Sirjacq

Byl jsem hluch, který se jmenoval Dominik. Dostal jsem
v noci slyšel nějakou bubnu, tak šel ven slyšel zloděje, a
narovnil bubnu tátce a mami, tak šel slyšel zloděje, a
šeptem.

Clara Alba Sanchez

Dominik nechtěl spát. A on šel ven, on viděl jednoho zloděje a on řekl mu, "Hej!" Dominik narovnal. A tatínek slyšel bubnu a probudil perinu zloděje. A ti dva zloděje spadli. Dominik šel spát.

D O M I N I K

Matteo Beucherie

jednou v noci Dominik spal a "bubno". Dominik se probudil, šel ven a najednou uviděl zloděje. Tak šel do svého pokoje, vzal si deku a hodil jí na zloděje. Pak zazvonil na zvonek, probudil rodiče a ty zavolali policii.

Matteo

Literární líheň

Dobrý popis je základ.

Popis kuchyně - Marien Chatard, 6. třída

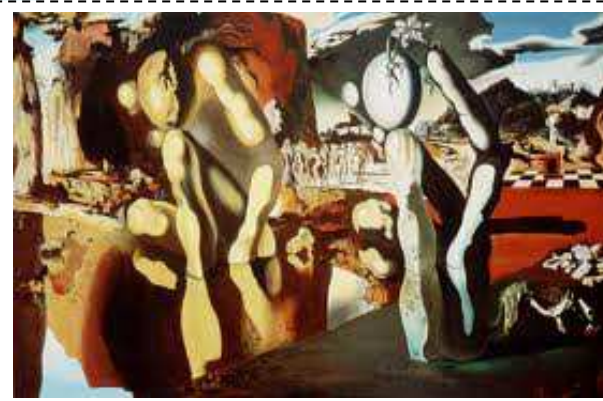
V mé kuchyni strávím většinu času, když jsem doma. Vím se tam, jsem tam a čtu si tam. Moje kuchyně vypadá takhle:

Je velká (asi 45m^2), má strop, jsou vymalované stěny. Na stěně jsou velké velké plakáty.

Je tam velký docela velký sporák a nad ním je velký velký ventil. Vedle sporáku je dřevěný dřevěný stůl, kde všechno připravujeme. Nad tím je jedna velká lednice, která má v sobě integrované mrazák, jedna myčka, do které se všechno vejde, a jedna trouba, která může jít až do 300° a má také do dobrý grill. Je hodně užitečná a má všechno.

V mé kuchyni je také dřevěný dřevěný stůl, na kterém jsou různé drobnosti a (s tím tam jsou) různé věci. Tyhle věci jsou pořád v pohybu, protože jsou moc pohodlné a každý si je bere do ruky a pak je třeba musí zase ukládat do kuchyně. V kuchyni máme také odpadkový koš, který nám dělá jenom problémy, protože smrdí a máma to hned cítí a musíme otevřít okno a je krásná vůně.

Moje kuchyně je krásná, praktická a útulná a má je moc rád.

Popis obrazu - Leila Bentaous, 7. třída

Obraz který budu popisovat je "Narcisova metamorfoza" od Babara Dali.

Je to se o reprodukci, kterou namaloval přítel mého dědečka, pan Jiří Krasný. On dříve viděl ruku, která drží vejce za kterou roste květina. Vidíme tam také nějaké věci jako třeba v jesce. Babara Dali je v šlota - červených barvách podobných slunci a červená plavina je jako černá jako noc.

Vodník, K.J. Erben

Vodník

Vůdčí vodníka se odehrává ve vesnici s velkým rybníkem.

V mýtně jeho bratři se po pár letech dcerou Dcera si vezme vodníka a mají syna. Tamul se jí spíše smutný příběh až vodník vyplachne její přání vrátit se a rozloučit se s matkou, však do vesnice jen čas má, než do jezera se k muži vrátit má.

Těto speci byla dala & podle knihy příběh jenom krásný a se šťastným koncem.

Poučení: nebrat si vodníka!

Ilustrace David Vávra, 7.tř.

Literární líheň

Během únorové Slavnosti čtení jsme mimo jiné četli z Nedokončených pohádek Zdeňka K. Slabého příběh hodného citronku, učené husy Kapitolky, krotitele lvů Krupičky či o neposlušném koštěti jedné ježibaby. Spisovatel položil pero v tom nejnapínavějším okamžiku, a tak se dokončení pohádek zhostily děti samy...

Apolenka, 4. třída

Zbytečně Krupička co nejmrštněji proskakoval obručí tam a zpět, popředu i pozadu. Lvi lhostejně civěli na krotitele a na obruč a mysleli si své.

„Však já si s vámi poradím,“ řekl Krupička zavile. „Však já vám ukázu, že to dokážu!“

Šel za čarodějem, který byl jeho bratr a zeptal se ho: „Můj bratře, můžeme mi splnit přání?“

„Čtno, proč ne, řekl Čaroděj.“

„Když byla vstoupení, tak pan Krupička řekl:

„Můj lvi, můžete mě sníst, ale musíte nejdříve udělat co chci!“

Lvi se to líbilo, a tak udělali všechno perfectně i zastavily se. Když jim to říkal, skákaly na stoličky, skákaly do

obruč, a nakonec vraly křelín a učesaly se. Publikum bylo nadšený, a tle potom přišlo

to kořné hv. museli sníst Jana Krupičku.

„Pan Krupička se obrátil k pravému lvi a nechal se sníst až po pás, aby zbylo

mu druhého lva, ale jeho tělo zase rostlo podře. To si pan Krupička přál. Druhý lev ho zase snědl

až po pás, ale i po druhý jeho tělo zase rostlo. Diváci se divili, jak to dělá, a když všechny lvy ho snědli

až po pás, a vždy tělo zase rostlo, tak se diváci

vikřikly: „Je to zážrak!“ a st. st. toho dne lidi došli do toho cirkusu jenom proto, že chtěli vidět hv. jít krotitele a

3. třída Ella Vigentová

Zbytečně Krupička co nejmrštněji proskakoval obručí tam a zpět, popředu i pozadu. Lvi lhostejně civěli na krotitele a na obruč a mysleli si své.

„Však já si s vámi poradím,“ řekl Krupička zavile. „Však já vám ukážu, že to dokážu!“

„Šel do obchůdky kachyně.
Nepřipadne tam, vzal nejlepší a největší kus masa.
Ale na cestě potkal ředitele.“

„Co to tu dětas a co to nesáš v té ruce, nemáš
být mňodou a lovi?“ řekl ředitel.
„Ale víte! Fleum, on si vzal si do hlavy, že má
někdeou porouchat.“

„Kdy, kdy to je o mém jímém, ale má to máte
to maso?“ řekl ředitel.

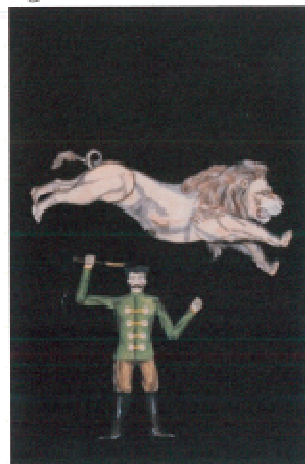
„No, skusím je na to nalákat a budu chodit kolem do
lůka a nejdram rychle skočím na stáček a dořím
se, půjde se mnou, a tak já skočím na stáček a
něčím mu to maso.“ řekl pan Krupička.

„Dobře,“ řekl ředitel, tak jdete.“

„Tak řekl pan Krupička.“

„Ještě to bude fungovat tak si budu sást aby to bylo
stojný jako den představení.“

„Ale ještě to nebude fungovat tak bude muset stát
maso i na den představení, protože tamhle maso
nesolají u den představení fungovalo všechno v
pořádku.“

Yan Mařatka, 5. třída

Zbytečně Krupička co nejmrštněji proskakoval obručí tam a zpět, popředu i pozadu. Lvi lhostejně civěli na krotitele a na obruč a mysleli si své.

„Však já si s vámi poradím,“ řekl Krupička zavile. „Však já vám ukážu, že to dokážu!“

Tak začal přemýšlet a přemýšlet. Dlouho a naivně přemýšlel, nastal se i jinému krotiteli ale NIC! Uvážlivě se neskouzel na jeden den když směl tak hravě dámu říci se do něj nemohl a řekl si že se ~~se~~ udělá chabím aby si dostal a v tu chvíli dostal nápad že chytne ~~abyste~~ jednu lince a dá si do kapsy! Ale udělat to bylo bylo nemožné. Tak jí řekl že se pokusí na levé straně lince tak rychle že lvi se udělají všechno pro nic a když viděl moment tak se přelíknul a přišel před bránu. Ale jelmu oni udělali strašně velkou síť. a tak byly strašně neuhodněny a at si byly děkaly do prudu.

David Mařatka, 4. třída

Přesně v jedenáct hodin citronového času odejel Romulusaremus s mnoha jinými citrony v cestovní bedně do světa.

Ve světě ho odvezli do přístavu a nabaržili ho do polární ponorky. Její kapitán Světík Hadronašmátrá si ho postavil na stůl své loďky aby mu připravoval, že se vení na svou poslední tancit bysle a at tak Romulusaremus at byl něho má a navíc se světe a nechtěl být smrt.

David Mařatka
15/02/2014

Patrik 2. třída, Jeníček 2. třída, Matěj 3. třída, Yago 1. třída

Přesně v jedenáct hodin citronového času odjel Romulusaremus s mnoha jinými citrony v cestovní bedně do světa.

Přijel společně s dalším ovocem do obchodu. Po pár minutách, kom přišel do obchodu Andrej a Anička. Měli velkou chuť na citron a pomeranč, ale měli málo peněz museli vyhledat jiný způsob, jak si citrony a pomeranče koupit. Vybrali si citron, pomeranče mohli utrást. Přišli domů a od pevnosti v tašce našel jinou citron. Anička plakala, že nemá pomeranče. Citron ji řekl, že se pomeranč našel dříve v tašce do obchodu, ale nechtěl proto nejlépe je Romulusaremus a kromě toho krásně se pesme. Anička z pecky vyprávěla romu slomečik stálých citronů. Obrovitá se občas a podává citrony Romulusaremus za 5 korun kus. Měla se jistou podstatou.

Zoé, 4. třída

Uvědomila si, že s novými košťaty nic nepořídí, i kdyby si jich koupila třeba dvacet. Proto si řekla, že se do třetice vypraví do vesnice – tentokrát na výzvědy.

Ježibabí štěstí jí přálo. Hned před prvním domkem spatřila Světlušku Vomáčkovou, jak zametá jejím koštětem dvůr.

Zlomyslně se ušklíbla a...

běžela na Světlušku
řekla jí že to je svůj koštěť a
nechtěla ji ho vrátit a chtěla
za to odměnu.

Ježibaba se rozhodla že jí dá
to koštěť co měla.

Tim pádem ji Světluška
vrátila to koštěť.

A z toho se dalo spínané
se romaučilo a str dítalo
romauč me vždy.

O ježibabě Amálce

Linda Paumerová

Za devatero řekami a devatero horami, v lese tak hlubokém, že se v něm i ptáci báli zpívat, žila v perníkové chaloupce jedna strašně osamělá ježibaba... no... nebyla úplně osamělá, jelikož měla ve své chaloupce kočku Lízu, plno myší a podivnou žábu Kvákalku. Ježibaba se jmenovala Amálka.

Byla příliš hubená a velmi sešlá. A víte, kolik jí mohlo být let? To byste asi neuhádli! Bylo jí 250 let. Myslíte si, že na tenhle svět už nepatřila? No napíšu vám to asi takhle... nebyla moc stará, protože se ježibaby dožívají více než 300 let.

Ale vraťme se k příběhu. Amálka bydlela uprostřed lesa, kde nebylo nic jiného, než stromy a jeden krmelec pro lesní zvěř, ale nikdy tam žádná zvířata nechodila. Pouze někdy se tam zabloudilo divoké prase. Jenže ježibaba Amálka musela něco jíst. Přes den si v lese nasbírala pár jedlých kaštanů a v chaloupce si je v peci upekla. Ale my lidé také nejíme stále jedno jídlo, ale střídáme chody. Představte si, kdyby jste jedli pouze brambory, také by se Vám to už nelíbilo a chtěli byste už změnu, ale teď se zkuste vžít do role Amálky, která jedla pouze a jenom jedno a to samé jídlo, což byly kaštany!

Jednoho slunečného jarního dne se Amálka probudila a šla se postarat o svou kočku Lízu. Amálka se jako každý den ráda před obědem procházela v lese a sbírala si pár kaštanů na oběd.

Bylo 11 hodin a Amálka měla nasbírané kaštany na oběd a tak se mohla vrátit v klidu do své chaloupky. Když v tu samou chvíli se v lese procházely dřevorubcovy děti, zahlédly v dálce nějakou chaloupku... Jelikož Mařenka byla velmi poslušné děvče a věděla, že se má s Jeníčkem vrátit zpět domů ve 12 hodin, musela ihned Jeníčkově povědět, že když by se chtěl Jeníček podívat na chaloupku zblízka, musel by si pospíšit. Jakmile děti došly k chaloupce, dostaly veliký hlad. Když tu si Jeníček všiml, že to není ledajaká chaloupka, ale že je celá z perníku! Mařenka tomu nechtěla věřit, tak si kus perníku také ulomila. Děti měly takový hlad, že snědly tolik, kolik se jim jen do břicha vešlo, ale jediné co netušily bylo, že v chaloupce někdo bydlí. Amálka se zatím v klidu starala o Lízu, když najednou na ní spadl kousek perníku ze střechy. Okamžitě zdvihla hlavu a zjistila, že jí někdo na střeše loupe perníček. Rychle vyběhla z chaloupky a na střeše uviděla děti. Jenže jak děti jedly perníček na jednom místě, propadla se s nimi najednou střecha. Amálka přiskočila, aby se podívala, jestli jsou děti v pořádku. A pokud si myslíte, že Amálka byla zlá, tak se tedy opravu pletete! Byla to velmi slušně vychovaná ježibaba. Když děti spatřila, okamžitě je uložila do postele a uvařila jim čaj z bylinek. A protože to byla její první návštěva, přivítala je právě voňavým čajem. Jenže se blížil večer, dětem se domů moc nechtělo, bály se tmy... Amálka dětem navrhla, že by u ní mohly přespat a ráno by je doprovodila domů. Děti s návrhem souhlasily.

Jak už jsem se jednou zmínila, Amálka byla ráda, že k ní přišla návštěva a tak se zeptala na jména dětí a děti se zase zeptaly na jméno ježibaby a taky jako zvědavé děti se zeptaly Amálky na věk a když jim na otázku odpověděla, děti nevěřily vlastním ušima a tak se vyptávaly dál a dál, dokud jim nedošly otázky. Byl večer a děti se potřebovaly najíst, zase měly hlad, no a Amálka jim nabídla svoje obvyklé jídlo, kaštany. Děti řekly, že je neznají. Tak poprvé v životě jedla Mařenka s Jeníčkem pečené kaštany a kupodivu jim moc chutnaly! A byl čas jít spát. Amálka dětem připravila nový polštář a peřinu, aby se jim dobře spalo. Postel byla velmi velká, protože před 150 lety žil s Amálkou Honza, její přítel. Amálka se šla podívat do malé skříně, ve které měla schovanou druhou peřinu a další polštář. Potom dětem vyprávěla před spaním pohádku, aby se jim dobře spalo...

Ráno se děti probudily brzy. Amálka jim mezitím nasbírala lesní jahody. Jakmile děti dosnídaly, Amálka se pěkně oblékla a všichni 3 se vydali na cestu. Jeníček s Mařenkou spatřili svůj domek a rozeběhli se k němu. Před domkem pracovali tatínek s maminkou na zahradě. Když spatřili Jeníčka s Mařenkou, okamžitě nechali své práce a děti objali. Mařenka představila rodičům Amálku, kteří se jí nejprve lekli. Ale Mařenka s Jeníčkem rodiče ujišťovali, že to není ta samá ježibaba, kterou znají z pohádek, ale že je to velmi milá, hodná a také skoro opuštěná ježibaba.

Blížil se čas oběda, tedy tatínek navrhl, že by si o tom všem mohli popovídat při obědě. Rodiče Jeníčka a Mařenky ježibabě Amálce pěkně poděkovali za starostlivost o jejich děti. A také ji pozvali na další návštěvu, protože zjistili, že všechny ježibaby nemusejí být pouze zlé a ošklivé, ale že existují na světě i takové, které jsou milé, příjemné, sympatické, dokonce i trošičku pěkné!

Amálka byla velmi šťastná a hlavně: **NAŠLA SI NOVÉ PŘÁTELE A TO JE VE SVĚTĚ NEJDŮLEŽITĚJŠÍ. POZNÁVAT KOLEM SEBE NOVÉ LIDI, KTEŘÍ UMÍ V TĚCH NEJTĚŽŠÍCH CHVÍLÍCH POMOCI A KTEŘÍ NIKDY NEZAPOMENOU NA SVÉ PŘÁTELE!!!**

A tak se skončil další příběh, ve kterém zvítězilo dobro a láska nad zlem a nenávisťí...

Historická inspirace

Dějiny českých zemí - příběhy, které stojí za to poznat. Tentokrát popis dne pravěké dívky od Anny Bentaous a ilustrace Lindy Paumerové a Leily Bentaous.

Ahoj, jmenuji se Lucy.

Bydlím v jeskyni Lascaux se svým rodem. Na stěnách naší jeskyně jsou malířky bizona které loví muži mého kmene pomocí šperků vyrobených ze dřeva a kamene.

Hdyž ráno vstanu, jdu do přirody kde sbírám rostliny, kořalka a kořen. Ty posloužím uchovávat v nádobách ze hlíny, které jsem vyrobila.

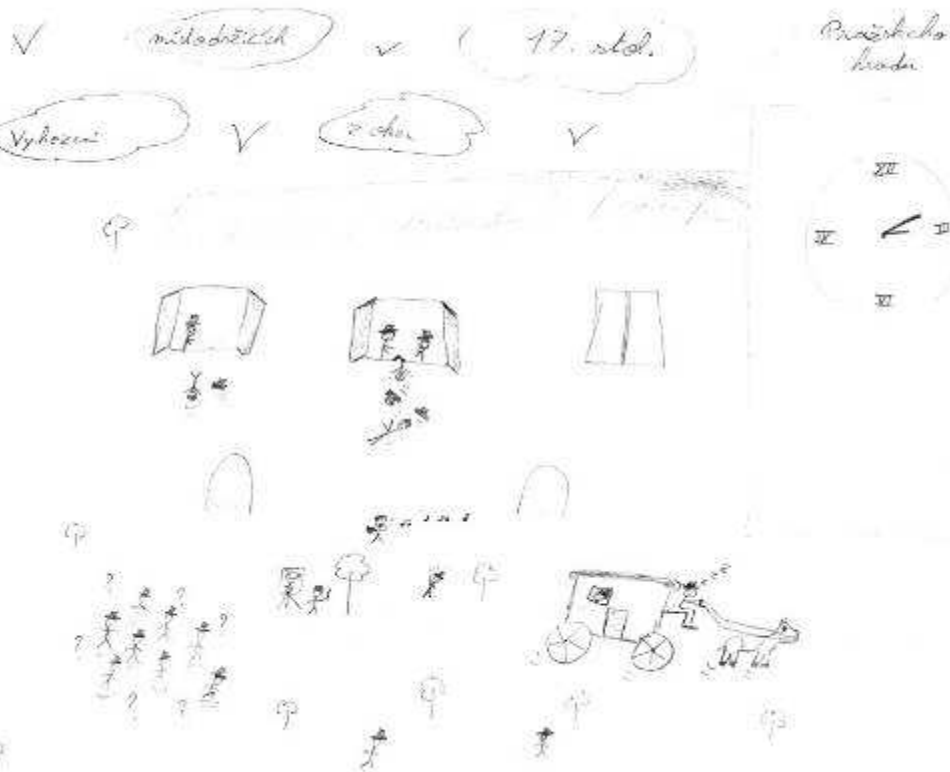
Věčer, když muži mého kmene přijdou z lovu, a přinesou nějakého bizona tak si jeho maso upečeme na oheň a z jeho kůže vyrobíme oděvy a přikrývky.

V noci vždy mědo ze svého kmene drží hlídku před jeskyní, aby nás nepřepadl divoká zvířata a udržuje ohně aby nevyhasl.

Jiří z Poděbrad,
Linda Paumerová, 7. tř.

Anna Bentaous, 6. třída

Defenestrace a začátek stavovského povstání r. 1618, Leila Bentaous, 7. tř.